

χνην εἰς τὴν παρειάν. Μωλωπισθεῖς δεινῶς κατὰ τὴν παρειάν καὶ μὴ ὑποφέρων τὴν δυσμορφίαν ἄτε φιλάρεσκος ὢν, ἐσκέφθη νὰ περιβληθῇ τὸ ἱερατικὸν σχῆμα διὰ ν' ἀφήσῃ τὸ γένειον καὶ καλύψῃ τὴν ἀσχημίαν τοῦ προσώπου. Σημειωτέον ὅτι δὲν ἤδυνάτο ν' ἀφήσῃ τὸ γένειον χωρὶς νὰ προσφύγῃ ὡς τὴν ἱερωσύνην, διότι ἐπεκράτει τὸ ἔθος ὅτι τὸ ξυρίζεσθαι ἦτο δεῖγμα εὐγενείας. Μάλιστα ἐν Ζακύνθῳ οἱ Ἑβραῖοι ἐξήτησάν ποτε παρὰ τῆς ἀρχῆς τὴν ἄδειαν νὰ ξυρίζωνται, ἀλλὰ δὲν τοῖς ἐδόθη! Ἡ γαλλικὴ ἐπανάστασις μετέβαλεν ἔπειτα τὰ πράγματα. Καὶ ὅμως παρὰ τῷ καλῷ κόσμῳ ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἐπεκράτησεν ἡ ἰδέα ὅτι τὸ ξυρίζεσθαι ἦτο τι εὐγενές.

Ὁ Κουτούζης λοιπὸν διὰ νὰ καλύψῃ τὸ ἀτιμωτικὸν στίγμα, μετέβη εἰς Λευκάδα καὶ ἐνεδύθη τὸ ἱερατικὸν σχῆμα, ἀξίωμα, τῇ ἀληθείᾳ, ἐναντιούμενον πρὸς τὴν φύσιν τῆς ἐλευθερίας τοῦ ζωηροῦ πνεύματός του. Ἐπανεκκαμψεν εἰς τὴν Ζακύνθον ἱερεὺς! Ἀλλά, καὶ λειτουργὸς τοῦ Θεοῦ, ἦτο ὁ αὐτός. Φύσει ἦτο ἐχθρὸς τῶν καταχρήσεων καὶ ἐκεραυνοδόλει καὶ ἱερεὺς. Ἐφ' ὅσον ὑπῆρχον φατρίαι, μικροπρέπειαι, κακώσεις, ἀτιμίαι, ἀδικίαι, δολοφονίαι, ἀντεκδικήσεις, ὁ Κουτούζης, ἀδιάφορον ἂν ἦτο ἱερεὺς, ἐκαυτιριάζε. Οἱ ἐχθροὶ του ὅμως ἐπολαπλασιάζοντο.

Ὁ Ζακύνθιος σατυρικὸς ποιητὴς Θωμᾶς Δαυελάκης ἐναντίον τοῦ Κουτούζη ἐποίησε ὀρμητικὰς στίχους.

[Ἀκολουθεῖ]

ΣΠ. ΔΕ ΒΙΑΖΗΣ

πρόσωπον, τὸ φρεζάρισμα ἐγένετο καὶ εἰς τὴν Ἰταλίαν κατὰ διαφόρους τρόπους οἷον διὰ νιτρικοῦ ὀξέως, διὰ ξυραφίου. Ἐν Ζακύνθῳ ἐγένετο οὕτω πως. Ἐν τὸς μικρᾷς φιαλίδος λεπτοτάτου ὑέλου λεγομένης μπουλέτα, ἥτις ἐχρησίμευεν εἰς τοὺς χρυσοχόους ὅπως διαλύωσιν ἐντὸς τοῦ νιτρικοῦ ὀξέως τὸν ἀργυρὸν ἢ ἄλλο μέταλλον, ἔθετον μελάνην καὶ πυρίτιδα ἔπειτα κρύφα μεθ' ὁρυγῆς ἐκτύπουν τὴν παρειάν τοῦ ἀσπόνδου ἐχθροῦ. Ἡ λεπτοτάτη φιαλὶς συνετρίβετο, ἡ παρειὰ ἐπληγόνετο, τὰ τεμάχια τῆς ὑέλου εἰσήρχοντο εἰς τὴν σάρκα μετὰ τῆς μελάνης καὶ τῆς πυρίτιδος. Τὸ αἷμα ἐν τούτοις ἔρρεεν. Ὁ πόνος ἦτο μέγιστος, τέλος ἐθεραπεύετο, ἀλλ' ἡ μελανὴ οὐλὴ ἔμενεν. ὡς ἀτιμωτικὸν στίγμα μέχρι θανάτου. Ὁ ἐνετικὸς ποινικὸς νόμος τὴν δυσμορφίαν τοῦ προσώπου ἐτιμῶρει, διὰ δύο ἐτῶν φυλακῆς τοῦ τραυματίζοντος τὸ πρόσωπον καὶ πεντακοσίων λιρῶν πρόστιμον. Ὁ νόμος οὗτος κατὰ τῶν τραυμάτων τῶν δυσμορφούντων τὰ πρόσωπα ἐγένετο τῇ 29 Ἰουνίου τοῦ ἔτους 1443. Τὰς ἐκ προμελέτης ταύτας αἰχίας ἐδίκαζεν ὁ εἰσαγγελεὺς (Avvogadore). "Ορα: Leggi, Criminali del Serenissimo dominio Veneto 1751. σελ. 12 — Priori: Pratica criminale Secondo il rito della leggi della Seremissima Republica di Venezia. Venezia 1663 σελ. 194—195.

★ ΠΟΛΥΜΕΤΡΟ ★

ΜΙΑ ΑΝΟΙΞΙ

Στὸν οὐρανό, στὸν οὐρανό, ἀφ' τὰ σύγνεφα
Ἀρχίζει ἡ τρικυμιὰ καὶ ἔκκεῖ τελειώνει.

Ἄς φύγουν ἀπὸ γύρω μου
Τὸ σκότος καὶ τὸ χιόνι.

Τῆς καρδιάς μου προβαίνει τὸ Μαγιάπριλο
Κι' ἄς σκορπίσουμε τὸ Μάη
Σὲ μιὰν ἀγάπη ἀτέλειωτη
Ποῦ ποτὲ τῆς δὲν περνάει.

Τὰ περίσοια τὰ ροδόκρωνα
Ὅπου γύρω σας σκορπίζω
Εἶν' ὅ,τι μ' ἔκανε σιὴ γῆ
Φριχτὰ νὰ λαχταρίζω.

Στὸν οὐρανό, στὸν οὐρανό, σι' ἀπέραντο
Ἡ ψυχὴ μου θὰ νὰ φύγῃ.
Τ' οὐρανοῦ τὰ πλάτη γύρω μου
Ἡ δυστυχία μ' ἀνοίγει.

Πλημμύρισαν τὰ στήθη μου
Ἀπ' ἀνθή μυρωμένα!
Μὲ τὸ μῦθός σας κυττάχτε
Τί χαρίζετε σ' ἐμένα!
Ὁ καθένας σας τὸ χέρι
Μεσ' στὰ κρῖνά μου ἄς ἀπλώσῃ.
Ὁ καθένας, ὁ καθένας
Καί, καὶ μῶχει δώσει.

Στὸν οὐρανό, στὸν οὐρανό, σι' ἀπέραντο
Τὸ ταξεῖδί μου θὰ κάμω,
Μὲ τὰ ρόδα στὸ κεφάλι
Τρέχω, σ' ἓνα γάμο.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΙΤΩΚΗΣ

ΣΟΝΕΤΤΟ

Ἀν σιωπηλὴ καὶ κάποτε θλιμμένη
Νὰ γέρω μὲ θωρεῖς σιμά σ' ἐσένα,
Μιὰ ἄλλη γλῶσσα οὐράνια μαγευμένη
Τὰ χεῖλιά μου κρατεῖ σφιχτὰ δεμένα.

Ἀπ' τὸν πόθο ἡ ψυχὴ πλημμυρισμένη
Βλέπει τ' ἀγία τῆς κρῖνα σκορπισμένα
Καὶ τὸ τραγοῦδι ἀγάλη γάλη οὐδνεῖ
Καὶ λόγια λέω πικρὰ καὶ ἀπελπισμένα.

Ἡ ψυχὴ μου σιμά σου μαρτυρεῖ
Κι' ἀπ' τὸ μάτι κρυφὸ δάκρυ κυλάει
Τὸ πρόσωπό σου τὸ γλυκὸ νὰ βρέξῃ.

Ἐσὲ κάθε μου πόθος συντροφεῖ
Κι' ὅπου βρεθῇς σ' ἐσέκανε πετάει
Τῆς καρδιάς νὰ σοῦ 'πῇ μιὰ μόνη λέξι.

ΕΛΕΝΗ ΛΑΜΑΡΗ